

Modstandskvinden Annie Langberg er død

Endnu en stor profil fra besættelsestiden er dermed borte.

17 jun. 2020 kl. 10:19

Knud Mogensen knud@stiften.dk

Meddelelsen om, at Annie Langberg er død, 95 år, kommer ikke uventet. Efter et langt og aktivt liv, der let kunne være sluttet tragisk tilbage i 1940'erne, rakte kræfterne ikke mere. Dermed er endnu en stor profil fra besættelsesårene borte, og et vidne om, hvad der foregik, kan ikke længere fortælle. Et arrangement på FDF Museet for få år siden, tilrettelagt af museets stifter, Børge Simonsen, blev så vidt vides det sidste, hvor Annie Langberg sammen med sin kollega fra tiden som kurerer for Anton Toldstrup, Gertrud Pedersen, fremragende udspurgt af pastor emer. Henning Hall, kunne berette om de bevægede måneder, da de to sammen med et par andre ganske unge piger hver dag satte deres liv på spil i kampen mod den nazistiske besættelsesmagt.

Netop Gertrud Pedersen og Annie Langberg oplevede at være æresgæster, da en mindsten over Anton Toldstrup for nu syv år siden blev afsløret i hans fødeby, Assens på Fyn. I mellemtiden er Gertrud Pedersen afgået ved døden.

Det er kun få år siden, Annie Langberg bevægende og engageret fortalte om sin tid i modstandsbevægelsen ved et møde i Randers Amts Historiske Samfund. Og helt oppe i sin høje alder formåede Annie Langberg at læse korrektur på bøger af Randers-tandlægen Lars Forring.

Annie Langberg var født Mouritzen og voksede op i Randers. Hun blev student fra Randers Statsskole i 1944, samme år som hun gik aktivt ind i modstandskampen.

Ved flere lejligheder var der alvorlig risiko for, at Annie Langberg var blevet afsløret, når hun rejste med tog som kurer for Anton Toldstrup. Nærmest klassisk er historien om, hvordan hun havde været med på et tog, der blev saboteret ved Hobro, og fortalte om sine oplevelser på det pensionat, hvor hun spiste. En medspiser her var Aage Grauballe, dengang journalistelev på Randers Amtsavis, senere chefredaktør på Familie-Journalen.

Grauballe skrev næste dag en artikel om den unge piges oplevelser, og meget bekvemt rådede avisen over et helt nyt fotografi. Det havde Annie Langbergs mor - uden datterens vidende - indsendt til avisens konkurrence om at blive Årets Randerspige 1944.

- Toldstrup blev ikke vred - tværtimod sagde han til mig, at Gestapo nok ikke kunne tro, at nogen kunne være så dum at fortælle om sine oplevelser i et tog, der blev saboteret, når hun selv rejste med det som kurer, har Annie Langberg fortalt disse mindeords forfatter.

Den farlige kuffert

En anden beretning har med en kuffert at gøre - faktisk den kuffert (af pap), som den unge studine havde købt for de 500 kroner, hun havde fået i flidspræmie.

Annie Langberg skulle med et tog fra Aarhus til Struer, og en tysk soldat ville være galant og hjælpe den kønne unge pige op i toget med den tunge kuffert - den var fyldt med sprængstof og våben. Men hun havde åndsnaerværelse nok til at bemærke, at hun lige var blevet student, og kufferten derfor indeholdt alle de tunge bøger, hun havde brugt. Soldaten troede på forklaringen. Var Annie Langberg blevet afsløret, kunne konsekvenserne være blevet katastrofale.

I øvrigt blev Annie Langberg - dengang Mouritzen - Årets Randerspige 1944, og hun var selv på scenen 70 år efter, da der blev kåret en Årets Randerspige på Rådhuset.

Annie Langberg søgte aldrig selv efter at blive omtalt for sin rolle under besættelsen, men en del af hendes oplevelser kan heldigvis i dag læses i bogform og i artikler her i denne avis.

Livet igennem var Annie Langberg en engageret kvinde. Hun tog længst muligt del i politiske møder i Venstre, hun kom i en højskoleforening og var med ved OK-Klubbens foredrag, i mange år sammen med Gertrud Pedersen.

Annie Langberg kørte selv bil i mange år. Med bopæl i et hus i Dronningborg havde hun nærmest sin egen parkeringsplads på havneområdet og spadserede så op i byen til de forskellige ærinder. Først da hendes "børn" rådede til at sælge bilen, stoppede Annie Langberg med selv at køre.

De seneste år måtte Annie Langberg tage ophold på et plejehjem.

Fulgte sin mand

Annie Langberg var i mange år gift med nu afdøde oberst Gunnar Langberg, der også havde været med i modstandsbevægelsen, og hun fulgte med ham i hans forskellige karriereskift til blandt andet Det Danske Kommando i Itzehoe, til Randers og senest i karrieren til Hærens Materielkommando i Hjørring.

Netop i Hjørring fik Annie Langberg mulighed for at bruge sin uddannelse som tresproglig korrespondent i tysk, fransk og engelsk, idet hun i syv år underviste på Hjørring Privatskole.

Efter at have boet på Djursland i nogle år efter Gunnar Langbergs pensionering blev bopælen Dronningborg. Gunnar Langberg døde i 2007.

Et mildt sind og en god portion humor kendetegnede Annie Langberg, som med et smil kunne fortælle, hvordan en ikke ret høj modstandsmand med efternavnet Bloch foreslog Anton Toldstrup, at han kunne bruge dæknavnet Skov. Hvortil Toldstrup havde svaret:

- Nej, det er De ikke høj nok til. De kan kalde Dem Lund!

Og for nu at bruge en metafor: Skoven af modstandsfolk skrumper ind. Der er snart end ikke en lund tilbage.